

A close-up profile of a young woman with light brown hair and eyes, looking towards the right. The background is a deep red with a fine, dotted texture. In the bottom right corner, there are several red roses. The author's name is printed in the top left, and the title is in the bottom right.

LISA
KLEYPAS

*Dívka
s hnědýma
očima*

LISA KLEYPAS

*Dívka
s hnědýma
očima*

2015

Copyright © 2015 by Lisa Kleypas
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BROWN-EYED GIRL
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-074-9

První kapitola

Jako zkušená pořadatelka svateb jsem byla připravená na všechny druhy průšvihů, které můžou ve velký den nastat.

Až na škorpiony. To pro mě byla novinka.

Štíra prozradil charakteristický pohyb, takové to zlověstné cupitání dopředu a dozadu. Pobíhal po dlažbě kolem bazénu. Podle mého názoru neexistuje tvor, který by na první pohled působil nebezpečněji než on. Jeho jed vás sice nezabije, ale několik minut po bodnutí člověka často napadá, že kdyby radši hned umřel, byl by na tom líp.

V případě všech katastrof první pravidlo zní: *Hlavně žádnou paniku!* Ale když se ke mně hnal škorpion se vztyčenými klepítky a zakrouceným ocasem, dočista jsem na ně zapomněla a hlasitě vypískla. Divoce jsem prohrabala svoji maxikabelku, která je tak těžká, že když ji položím na sedadlo spolujezdce, auto signalizuje, že by si měla zapnout bezpečnostní pás. Našla jsem papírové kapesníky, propisky, obvaz, lahev vody, lak na vlasy, deodorant, dezinfekční gel na ruce, pleťovou vodu, manikúru, sadu kosmetických štětců, pinze-

tu, šitíčko, lepidlo, sluchátka, kapky proti kašli, čokoládovou tyčinku, několik krabiček běžných léků, nůžky, desky, kartáč, náhradní pužetky (tak se říká zapínání provlékacích náušnic), gumičky, tampony, čistič skvrn, váleček na odstraňování chlupů, pírka do vlasů, žiletku, oboustrannou lepicí pásku a tyčinky na čištění uší.

Nejtěžší předmět, který jsem vydolovala, byla lepicí pistole, kterou jsem po štírovi hodila. Neškodně poskakovala po dlaždicích, zatímco štír se chystal bránit svoje území. Tasila jsem lak na vlasy a opatrně se k němu plížila.

„Zbytečná námaha,“ dolehl ke mně pobavený hlas. „Le-daže byste mu chtěla dodat větší objem a víc lesku.“

Udiveně jsem vzhlédla k vysokému tmavovlasému chláp-kovi, který kolem mě prošel. Měl na sobě džínsy, tenisky a tak seprané tričko, že se téměř rozpadalo. „Postarám se o to.“

Ucouvla jsem o několik kroků a zastrčila sprej do kabelky. „Myslela jsem, že ho tím udusím.“

„Kdepak. Škorpion klidně zadrží dech na celý týden.“

„Skutečně?“

„Ano.“ Rozdrtil štíra podrážkou a pro jistotu na něho dupl podpatkem. Nic neudělá Texasan s větším gustem, než že zašlápne škorpiona, nebo si zapálí cigaretu. Pak ho odkopl do blízkého záhonu, otočil se ke mně a dlouze se na mě zadíval. Projev čistě mužského zájmu způsobil, že mi srdce tlouklo až v krku. Přistihla jsem se, že zírám do očí tak tmavých, jako je ta nejkvalitnější hořká čokoláda. Byl to pohledný muž s výraznými rysy, nosem i bradou. Husté strniště dalo tušit, že by se jím dalo při troše dobré vůle ledacos ošmirglovat. Ramenatý a statný, přesto štíhlý. Pod tričkem se rýsovaly vy-

Dívka s hnědýma očima

pracované svaly. Frajer každým coulem, možná dokonce trochu nebezpečný.

Takový ten druh chlapa, v jehož přítomnosti zapomínáte dýchat.

Boty a lemy nohavic měl od bláta, které usychalo a začínalo se drolit. Nejspíš se procházel poblíž potoka, který protíná Stardust, ranč o rozloze čtyř tisíc akrů. Soudě podle oblečení, k svatebním hostům, jejichž majetek se pohybuje v řádu miliard, rozhodně patřit nebude.

Jak se tak na mě díval, přesně jsem věděla, co vidí: ženskou krev a mlíko na prahu třicítky, se zrzavými vlasy a brýlemi s velkými obroučkami, navlečenou ve volných pohodlných šatech, pravda, trochu nudných. „Věčná padesátnice,“ okomentovala můj standardní outfit moje mladší sestra Sofia. Oblíbila jsem si mírně krabicoidní halenky a kalhoty se širokými nohavicemi a gumou v pase. Pokud svým zjevem muže odpuzuju – což většinou dělám – tím líp. Nemám zájem k sobě kohokoliv přitahovat.

„Štíří by za denního světla vylézat neměli,“ poznamenala jsem rozechvěle.

„Jaro přišlo brzy a je sucho. Hledají vodu. Bazén je pochopitelně láká.“ Mluvil líně a nevzrušeně, jako by slovy obvykle spíš šetřil.

Přestal na mě zírat, sehnul se a zvedl lepicí pistoli. Když mi ji podával, naše prsty se krátce dotkly, a mě nepatrně píchlo pod žebry. Zachytila jsem jeho vůni – bílého mýdla, prachu a sladké divoké trávy.

„Asi byste se měla přezout,“ prohlásil při pohledu na moje sandály s otevřenou špičkou. „Nemáte pořádné boty? Nebo kecky?“

LISA KLEYPAS

„Obávám se, že ne,“ zadržela jsem. „Budu muset riskovat.“ Všimla jsem si foťáku položeného na jednom ze stolků v patiu. Byl to Nikon pro profíky. „Vy jste fotograf?“

„Jo, jsem.“

Určitě je to jeden z pomocníků George Gantze, který dostal zvěčnění nezapomenutelných okamžiků na starost. Natáhla jsem ruku. „Avery Crosslinová,“ představila jsem se přátelsky, ale věcně. „Koordinátorka svatby.“

Pevně mi stiskl prsty. Jeho pravačka hrála a mě překvapilo, jak je jeho dotek příjemný.

„Joe Travis.“ Nepřestával se mi dívat do očí a z nějakého důvodu podržel moji ruku ve své o několik vteřin déle, než bylo nutné. Cítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev, a ulevilo se mi, když mě pustil.

„Dal vám George časový plán a seznam snímků?“ zeptala jsem se, abych zachovala zdání profesionality.

Za svoji otázku jsem si vykoledovala nechápavý pohled.

„Bez obav,“ chlácholila jsem ho. „Mám pár kopií navíc. Běžte do hlavní budovy a ptejte se po mém asistentu Stevenovi. Nejspíš bude v kuchyni s dodavatelem jídla.“ Zalovila jsem v tašce a podala mu vizitku. „Kdyby něco, tady je můj mobil.“

Kartičku si vzal. „Díky, ale já vlastně...“

„Hosty začneme usazovat v šest třicet,“ pokračovala jsem rázně. „Samotný obřad je naplánovaný na sedmou a skončí vypuštěním holubic v půl osmé. Taky budeme chtít nějaké záběry nevěsty a ženicha při západu slunce, k němuž dojde v sedm hodin čtyřicet jedna minut.“

„I to jste naplánovala?“ posmíval se mi a v očích se mu zablýsklo.

Dívka s hnědýma očima

Varovně jsem se na něho podívala. „Asi byste se měl oholit. Hosté tu budou každou chvíli.“ Sáhla jsem do kabely a vytáhla holicí strojek na jedno použití. „Tady máte, vezměte si to. Steven vám ukáže, kde se můžete dát do rychtiku, a...“

„Brzděte, zlato. Žiletku mám vlastní.“ Zazubil se. „Vždycky mluvíte jako kulomet?“

Zamračila jsem se a hodila holítko zpátky. „Musím se vrátit do práce a vám radím totéž.“

„Jenže já pro George nedělám. Jsem na volné noze a fotím reklamy, ne svatby.“

„Co tu potom pohledáváte?“ naježila jsem se.

„Dostal jsem pozvánku. Kamarádím se ženichem.“

Zarazila jsem se a vytřeštila oči. Hanbou bych se nejradši propadla. „Omlouvám se,“ blekotala jsem. „Viděla jsem váš fotoaparát, myslela jsem si, že...“

„Nic se nestalo.“

Jestli mi něco fakt vadí, tak když jsem někde za blbce. Základem mé práce je za všech okolností zachovat zdání schopné osoby, která si ví se vším rady. Obzvlášť při práci s VIP klientelou, na kterou se hodlám zaměřit. A teď tohle! Zrovna když chystám největší a nejdražší svatbu, jakou moje agentura kdy zařizovala, bude tenhle chlap svým zazobaným přátelům vykládat, jak jsem si ho spletla s najatým poskokem. Za zády se mi vysmějou. Budou si ze mě utahovat. Opovrhovat mnou.

Protože jsem náhle zatoužila být od něho co nejdál, zamumlala jsem: „Kdybyste mě omluvil...“ Otočila jsem se, a co nejrychleji odcházela, aniž bych se dala do běhu.

„Počkejte!“ volal za mnou a dohnal mě několika dlouhými kroky. Popadl foťák a popruh si přehodil přes rameno. „Zadržte! Nemusíte nikam zdrhat.“

„Já nikam nezdrhám,“ ohradila jsem se cestou k pavilonu s podlahou z dlaždic a dřevěnou střechou. „Mám moc práce.“

Snadno se mnou srovnal krok. „Počkejte chvíli. Začneme znovu.“

„Pane Traviši,“ spustila jsem a vzápětí zůstala ohromeně stát, protože teprve v tu chvíli mi došlo, s kým mám tu čest. „Bože můj,“ zhrozila jsem se a nakrátko zavřela oči. „Vy jste jeden z těch Travisových, že?“

Nechápavě se na mě podíval. „Záleží na tom, co tím myslíte.“

„Peníze z ropy, soukromá letadla, jachty, přepychová sídla. *Tohle*.“

„Přepychové sídlo nemám. Bydlím v barabizně v Sixth Ward.“

„Ale pořád jste jeden z nich,“ trvala jsem na svém. „Vaším otcem je Churchill Travis. Nebo sepletu?“

Přes obličej mu přelétl stín. „Byl.“

Pozdě jsem si uvědomila, že patriarcha známé texaské rodiny přibližně před půl rokem náhle zemřel na infarkt. Média dopodrobna informovala o jeho životě a úspěších, a samozřejmě nechyběla ani na pohřbu. Churchillova kariéra a značné jmění souvisely převážně s energetickým průmyslem. Nejvíc o něm bylo slyšet v osmdesátých a devadesátých letech, kdy často vystupoval v televizi v pořadech zaměřených na ekonomiku a finance. On a jeho rodina by se dali přirovnat k místní šlechtě.

„Och... Upřímnou soustrast,“ zadrmolila jsem nejistě.

„Díky.“

Následovalo rozpačité ticho. Cítila jsem, jak po mně jeho pohled klouže jako palčivý sluneční paprsek.

Dívka s hnědýma očima

„Podívejte se, pane Traviši...“

„Joe.“

„Joe,“ opakovala jsem. „Opravdu nevím, kam dřív skočit. Příprava téhle svatby je dost náročná. Momentálně se musím postarat, aby bylo snoubence kde oddat, dohlédnout na stavbu a výzdobu obřích stanu s občerstvením, zorganizovat formální večeři s tancem pro čtyři stovky hostů – hrát bude samozřejmě živý orchestr – a následovat bude mejdan, který se protáhne až do rána. Proto se omlouvám za to nedorozumění a mizím.“

„Nemáte se za co omlouvat,“ namítl mírně. „Chtěl jsem se vám představit, ale nepustila jste mě ke slovu.“ Pobaveně mu zacukalo v koutcích. „Buď budu muset mluvit rychleji, nebo vy zpomalit.“

Přestože jsem byla napnutá jako struna, propadla jsem pokušení mu úsměv oplatit.

„Doufám, že vám teď nebude v mé přítomnosti nepříjemně,“ pokračoval. „Věřte, že ti, kdo naši rodinu doopravdy znají, nemají důvod z nás padat na zadek.“ Pozorně mě sledoval. „Kam máte namířeno?“

„Do altánu.“ Ukázala jsem bradou na dřevěnou stavbu za bazénem.

„Smím vás doprovodit?“ Zaváhala jsem a on dodal: „Pro případ, že byste natrefila na dalšího škorpiona. Nebo jinou havěť. Tarantule, ještěrky... Budu vám je odklízet z cesty.“

Ač nerada, musela jsem připustit, že tenhle chlap by svým šarmem okouzlit i hada. „Tak špatné to tady nebude,“ bránila jsem se.

„Jenže vy mě potřebujete,“ prohlásil sebejistě a zvedl ze stolku svůj foťák.

LISA KLEYPAS

Prošli jsme dubovým hájem a společně se vydali k altánu. Uprostřed smaragdově zeleného trávníku zářil stan z bílého hedvábí. Vypadal jako obrovský oblak, který se snesl z nebe, aby si tu odpočinul. Těžko říct, kolik drahocenné vody padlo na údržbu travnatého koberce, který položili teprve před několika dny. Všechna křehká stébla musí stát v pozoru jako vojáci.

Stardust je běžně fungující ranč o rozloze čtyř tisíc akrů. Má hlavní budovu, dům pro hosty, spoustu hospodářských stavení, stodolu a jezdeckou halu. Podařilo se mi pronajmout celý areál na dva týdny, zatímco majitelé budou na okružní plavbě. Zavázali jsme se vrátit jej v takovém stavu, v jakém jsme ho převzali.

„Jak dlouho se tomu věnujete?“ vyzvídal Joe.

„Pořádání svateb? Já a moje sestra Sofia jsme tenhle byznys rozjely před třemi roky. Předtím jsem pracovala ve svaatebním salonu v New Yorku.“

„Musíte být dobrá, když zařizujete slečně Kendrickové její velký den. Judy a Roy vždycky vyžadují to nejlepší.“

Kendrickovi vlastní řetězec zastaváren táhnoucí se od Lubbocku po Galveston. Roy, bývalý jezdec rodea, muž s obličejem zbrázděným jako kůra borovice, investoval do svatby své jediné dcery rovný milion. Jestli můj tým zvládne tenhle kšeft bez ztráty květiny, bůhví, kolik nám pomůže přihrát za zobaných klientů.

„Díky za uznání. Jsme skvělý tým. Sestra je hodně kreativní.“

„A vy?“

„Já se starám o obchodní stránku. Taky jsem hlavní koordinátorka. Mým úkolem je zařídit, aby všechno do detailu klaplo.“

Dívka s hnědýma očima

Vešli jsme do altánu, kde tři lidé rovnali bílé židle do řad. Prohrabala jsem tašku, vylovila metr a několika naučenými pohyby přeměřila uličku vedoucí k oltáři, kterou vytyčovaly bílé šňůry. „Má být široká dva metry,“ upozornila jsem pracovníky. „Posuňte ty stojany, prosím.“

„Stojej dobře,“ odbyl mě jeden z dělníků.

„Ta mezera měří dva metry deset.“

Chlap na mě upřel nechápavý pohled. „Deset čísel sem, deset tam. Co na tom?“

„Trvám na dvou metrech,“ oznámila jsem jim a uklidila metr.

„Čím se zabýváte, když zrovna nepracujete?“ zeptal se Joe za mými zády.

Otočila jsem se k němu. „Prací.“

„Vždycky?“ Zatvářil se pochybovačně.

„Až bude naše agentura víc zavedená, tak určitě zpomalím. Ale teď...“ Pokrčila jsem rameny. Den pro mě nikdy není dost dlouhý. Vyřizuju maily, telefonuju, sprádám plány, pořád něco zařizuju.

„Každý potřebuje nějakého koníčka.“

„Jakého máte vy?“

„Když mám příležitost, rád rybařím. Nebo lovím. Záleží na ročním období. Občas něco vyfotím pro charitu.“

„Jakému druhu dobročinnosti se věnujete?“

„Místnímu útulku pro zvířata. Dobrá fotka na webu napomůže tomu, aby si psa někdo dřív odvezl.“ Joe se odmlčel. „Třeba byste někdy mohla jet...“

„Promiňte – omlouvám se.“ Z hlubin objemné kabelky ke mně dolehly úvodní tóny Svatebního pochodu – vyzvánění mého mobilu. Spěšně jsem ho vylovila. Sháněla mě moje sestra.

LISA KLEYPAS

„Marně volám tomu holubáři. Nebere mi to,“ stěžovala si Sofia, sotva jsem se jí ozvala.

„Nechalas mu vzkaz?“

„Pět. Co když se mu něco stalo? Třeba onemocněl?“

„Určitě ne,“ ubezpečila jsem ji.

„Mohl od těch svých hrdliček chytit ptačí chřipku.“

„Nechová hrdličky, ale bílé holuby, a ti jsou vůči ptačí chřipce odolní.“

„Víš to jistě?“

„Zkus mu zavolat později,“ chlácholila jsem ji. „Je teprve sedm. Možná ještě spí.“

„Co když se tu neukáže?“

„Ukáže. Na to, abys začala trojčit, je moc brzy.“

„Od kolika teda podle tebe smím jančit?“

„Ty nikdy. Na záchvaty paniky mám nárok jenom já. Jestli se ti neozve do deseti, tak mi dej vědět.“

„Oukej.“

Vrátila jsem mobil do tašky a soustředěně pohlédla na Joea. „Co jste říkal o tom zvířecím útulku?“

Upřeně na mě zíral. Palce měl zaháknuté v kapsách a váhu přenášel na jednu nohu. Působil uvolněně a přístupně. A byl neuvěřitelně sexy.

„Že bych vás mohl vzít s sebou, až tam zase příště pojedu. Klidně se s vámi rozdělím o svoje hobby, než si pořídíte nějaké vlastní.“

S odpovědí jsem si dávala načas. Myšlenky se mi rozutí-kaly do všech stran jako vyplašená kuřata. Vážně mě někam zve? To jako na rande?

„Díky,“ vyhrkla jsem nakonec, „ale vážně nevím, kam dřív skočit.“

Dívka s hnědýma očima

„Dovolte mi, abych vás někdy někam pozval,“ nenechal se odbýt. „Na drink nebo na oběd.“

Nezmohla jsem se na slovo, což se mi stává jenom zřídka. Ohromeně jsem na něho civěla a mlčela jako hrob.

„Něco vám navrhnou,“ spustil ticho. „Co kdybych vás někdy vzal do Fredericksburgu? Vyrazíme hodně brzy, pěkně za chládku, kdy budeme mít silnici jenom pro sebe. Někde si koupíme kafe a pytlík koláčků. Ukážu vám louku, kde kvete tolik modré lupiny, že to vypadá, jako by na ni spadl kus nebe. Uvelebíme se někde pod stromem a budeme pozorovat východ slunce. Co vy na to?“

Znělo to jako návrh určený jiné ženě. Takové, která je zvyklá, že ji obletují pohlední muži. Na zlomek vteřiny jsem si představila, jak s ním za klidného rána lenoším na modré louce, a byla jsem v pokušení souhlasit se vším, co řekne. Ale takové riziko jsem si nemohla dovolit. Teď, ani nikdy jindy. Muž jako Joe Travis nepochybně zlomil bezpočet srdcí a to moje pro něho nic neznamená.

„Nejsem k máni,“ vyhrkla jsem.

„Jste vdaná?“

„Ne.“

„Zasnoubená?“

„Ne.“

„S někým žijete?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Joe chvíli mlčel a zíral na mě jako na hlavolam, který ne a ne rozlousknout. „Tak zatím naschle,“ prohlásil nakonec. „Budu přemýšlet, jak vás někam vylákat.“

Druhá kapitola

Po setkání s Joem Travisem jsem si připadala tak trochu jako v mrákotách. Zamířila jsem do hlavní budovy, kde v kanceláři úřadovala moje sestra. Sofia je krásná holka s tmavými vlasy a hnědozelenýma očima. Má typicky ženské křivky jako já, ale na rozdíl ode mě se obléká šmrncovně a z postavy tvaru přesýpacích hodin si nic nedělá.

„Právě se mi ozval ten holubáč,“ hlásila vítězoslavně. „Potvrdil, že přijede.“ Znepokojeně se na mě podívala. „Jsi úplně rudá. Asi málo piješ.“ Podala mi lahev vody. „Na.“

„Právě jsem někoho potkala,“ přiznala jsem po několika doušcích.

„Koho? Co se stalo?“

Sofia je moje nevlastní sestra. Každá jsme vyrůstala zvlášť. Ona žila se svou matkou v San Antoniu, zatímco já bydlela s tou mojí v Dallasu. Ačkoliv jsem o Sofii věděla, setkaly jsme se až v dospělosti. Rodokmen Crosslinovy rodiny má až moc větví, na čemž má lví podíl můj otec Eli, pět jeho ztroskotaných manželství a bezpočet milostných afér.

Dívka s hnědýma očima

Eli, sympatický blondák s oslňujícím úsměvem, nenechal na pokoji žádnou sukni. Rád ženy dobýval. Ale sotva vzrušení opadlo, nedokázal se vypořádat s každodenním životem a jedna partnerka mu nestačila. A v žádném zaměstnání nevydržel déle než rok nebo dva, když už jsme u toho.

Já a Sofia máme ještě další nevlastní sourozence, a ty, které náš otec vyženil, bychom ani nespočítaly. Všechny nás postupně opustil. Zpočátku nám sem tam zavolal, nebo se stavil na návštěvu, ale pak zmizel a někdy se neozval i několik let. Pak se nakrátko objevil, přetékal zájmem a vzrušením, vyprávěl zábavné historky a zasypával nás sliby, kterým bylo lepší nevěřit.

Se Sofií jsem se poprvé setkala těsně po tom, co Elie rani-la mrtvice. Vzhledem k jeho věku a dobré fyzické kondici to nikdo nečekal. Odletěla jsem za ním do New Yorku, kde jsem se v nemocničním pokoji setkala s neznámou mladou ženou. Že je to jedna z Eliových dcer, jsem věděla dřív, než se stačila představit, přestože po hispánské matce podědila černé vlasy a jantarovou pleť. Zato jemné rysy měla zaručeně po tátovi.

Věnovala mi ostražitý, ale přátelský úsměv. „Já jsem Sofia.“

„Avery.“ Rozpačitě jsem jí podala ruku, ale ona se ke mně natáhla a objala mě. Přistihla jsem se, že jí vstřícné gesto s radostí oplácím a v duchu si říkám: *moje sestra*. Takovou radost ze vzájemné blízkosti bych nečekala. Podívala jsem se přes její rameno na Elie, který ležel na posteli napojený na přístroje. V té chvíli jsem nebyla schopná Sofii pustit. Ale té to nevadilo. Nikdy vás nepustila z objetí jako první.

Přestože Eliových potomků a bejvalek jsou mraky, Sofia a já jsme byly jediné, kdo se ve špitálu ukázal. Nevyčítám jim

to. Ani já bych nedokázala říct, proč jsem vlastně přijela. Eli mi nikdy nečetl pohádku před spaním, ani nezalepil odřené koleno náplastí. Neudělal žádnou z těch věcí, které se od otců očekávají. Byl natolik zahleděný do sebe, že mu nezůstal žádný prostor pro děti. Kromě toho by pro něho bylo obtížné se s nimi stýkat, i kdyby nakrásně chtěl. Bránily by mu v tom jejich matky, kterým ublížil, a měly na něho oprávněný vztek. Manželství nebo jiný vztah končil většinou tím, že si našel nějakou bokovku, a svou oficiální partnerku podváděl tak dlouho, dokud ho nepřistihla při nevěře a nevykopla. Tohle křiváctví mu moje máma nikdy neodpustila.

Partnery si vybírala podle stejného vzoru. Zásadně se zaplékala s podvodníky, lháři a nevěrníky, kterým se měla zdaleka vyhýbat. Přesto se jí podařilo ještě dvakrát se provdat a zase se rozvést. Láska jí moc štěstí nepřinesla a já se divila, proč ji pořád hledá.

Podle mámy za všechno mohl můj táta, protože jí zničil život jako první. Ale jak jsem rostla a brala rozum, často mě napadalo, že důvod její nenávisti nejspíš spočívá v tom, že jsou si s Eliem podobní. Máma neustále střídala zaměstnání. Pracovala jako výpomocná sekretářka, a tak pendlovala od jedné kanceláře k druhé a od šéfa k šéfovi. Když ji jedna ze společností, kde brigádničila, nabídla trvalé zaměstnání, kupodivu odmítla. Prohlásila, že by se brzy začala nudit. Vadilo by jí den po dni dělat stejnou práci a dívat se na stejné lidi. Tou dobou mi bylo šestnáct, a tak jsem si neodpustila přidržlou poznámku, že s tímhle přístupem by s Eliem beztak celý život nezůstala. Odstartovala jsem tím hádku, která málem skončila tím, že mě máma vykopla z domu. Zuřila a já věděla, že jsem se trefila do černého.

Dívka s hnědýma očima

Zjistila jsem, že láska, která hoří nejjasnějším plamenem, také brzy vyhasne. Nepřežije ztrátu pocitu novosti a vzrušení. Vyprchá pod tíhou obyčejných činností, jako je párování ponožek vyndaných ze sušičky, luxování psích chlupů z gauče a organizování chodu domácnosti. S tímhle druhem lásky jsem nechtěla mít nic společného. Neviděla jsem v ní žádný přínos. Je to stejné jako brát heroin – chvíli se vznášíte v oblacích, pak to s vámi práskne na zem a vy na ní zůstanete ležet, rozplácí a plní marné touhy.

Co se týče mého otce, tak každá žena, kterou kdy zdánlivě miloval (včetně těch, se kterými se oženil), nebyla ničím jiným než zastávkou na cestě k nějaké další. Celou svou životní pouť vlastně absolvoval sám a také tak skončil. Správce domu, kde bydlel, ho našel v bezvědomí ležet na podlaze v obýváku poté, co se Eli nedostavil do jeho kanceláře, aby podepsal novou nájemní smlouvu.

Sanitka ho převezla do nemocnice, ale k vědomí se už neprobral.

„Moje máma nepřijede,“ sdělila jsem Sofii.

„Moje taky ne.“

Podívaly jsme se jedna na druhou. Nemusely jsme nic říkat. Bylo zbytečné se ptát, proč se nepřiletí rozloučit. Muž, kterému naše mámy věřily, je opustil a zavrhl. Příšerně to bolelo. Není divu, že tak odporné chování v nich vyvolávalo to nejhorší i dlouho poté, co od nich Eli odešel.

„Proč jsi tady?“ odvážila jsem se zeptat.

Sofia zvažovala svou odpověď a ticho rušilo jen pípání přístrojů, monitorujících otcovy životní funkce, a rytmické oddechování ventilátoru. „Máma je Mexičanka,“ prohlásila po chvíli. „Pospolitost a tradice pro ni znamenají všechno.“

LISA KLEYPAS

Vždycky jsem chtěla někam patřit, ale uvědomovala jsem si, že jsem jiná. Všichni moji bratřenci a sestřenice měli tátinky, zatímco ten můj zůstal záhadou. Máma o něm nikdy nemluvila. „Pohlédla na lůžko, na kterém ležel obalený spleť kabelů a hadiček. „Viděla jsem ho jenom jednou, když jsem byla malá, a on přijel na návštěvu. Máma mu nedovolila se mnou mluvit. Vracel se k autu a já se za ním rozběhla. V ruce držel balonky, které mi koupil.“ Nepřítomně se usmála. „Myslela jsem, že je to ten nejkrásnější chlap na světě. Uvázal mi stuhu od balonků na zápěstí, aby mi neuletěly. Když odjel, chtěla jsem si je vzít domů, ale máma mi to nedovolila. Musela jsem je pustit. Sledovala jsem, jak stoupají k obloze, a něco jsem si přála.“

„Aby ses s ním znovu setkala,“ zašeptala jsem.

Sofia přikývla. „Proto jsem přišla. Co ty?“

„Domnívala jsem se, že tu nikdo nebude. Napadlo mě, že jestli se o Elie bude muset někdo starat, neměl by to být nikdo cizí.“

Sofia mi položila dlaň na ruku. Bylo to tak přirozené, jako bychom se znaly celý život. „Teď jsme na to dvě,“ konstatovala prostě.

Eli následující den zemřel. Ztratily jsme ho, ale zároveň jsme našly jedna druhou.

Tehdy jsem pracovala ve svatebním salonu, který šil nevěstám šaty na zakázku, ale nikam to nevedlo. Sofia byla chůvou v San Antoniu a kromě toho pořádala dětské oslavy. Začaly jsme mluvit o tom, že bychom spolu mohly rozjet svatební agenturu. Nyní, o něco málo víc než tři roky později, naše firma, registrovaná v Houstonu, vzkvétala víc, než jsme se kdy odvažovaly doufat. Každý malý úspěch se stal zákla-

Dívka s hnědýma očima

dem pro další, což nám umožnilo najmout tři zaměstnance a praktikantku. Teď jsme zařizovali svatbu pro rodinu Kendrickových, což by mohl být zásadní okamžik v naší kariéře.

Pokud to nezvoráme.

„Proč jsi mu neslíbila, že si s ním někam vyjdeš?“ nechápala Sofia, když jsem jí vylíčila setkání s Joem Travisem.

„Protože jsem ani na minutu nevěřila tomu, že o mě má opravdový zájem.“ Odmlčela jsem se. „Ne, takhle se na mě nedívej. Dobře víš, že můj skalp hned tak někdo nezíská.“

Oplácaná jsem od puberty. Všude jsem chodila pěšky, kde to bylo možné, nepoužívala jsem výtah a dvakrát týdně jsem dřela na hodinách tance. Jedla jsem zdravě a salátu do sebe běžně nasoukala tolik, že by to nasýtilo mamuta. Ale ať jsem cvičila sebevíc, ať jsem držela jakoukoliv dietu, moje konfekční velikost se nikdy nesmrkla na jednociferné číslo. Sofia mě často nutila, abych si koupila šaty obepínající postavu. Odbývala jsem ji, že to nechám na později, až budu spokojená se svou figurou.

„Tu máš bezvadnou,“ hádala se se mnou.

V hloubi duše vím, že bych neměla dopustit, aby mezi mnou a štěstím stála osobní váha. Někdy mám navrch já, ale většinou vítězí ta placatá věc číhající na mě v koupelně.

„Moje babička vždycky říkala: *„Solo los ollas saben los hereros de su caldo.“*“

„Něco o polívce?“ tipovala jsem, protože kdykoliv na mě Sofia zkouší ta její moudra, vždycky nějak souvisejí s jídlem.

„Pouze hrnce vědí, jaký vývar se v nich vaří,“ odpověděla. „Třeba Joe Travis patří k těm mužům, kterým se líbí pořádné ženské. Chlapi v San Antoniu dávají přednost těm s macatým zadkem.“ Pro větší názornost se po něm poplácala a usadila se k noťasu.

„Co to děláš?“ vyzvídala jsem.

„Googluju si ho.“

„Ted?“

„Bude to jenom minuta.“

„Jenže ty nemáš na flákání ani vteřinu. Měla bys makat!“

Sofia mě ignorovala a dál dvěma prsty datlovala do klávesnice.

„Je mi úplně šumák, co na něho vyčenicháš,“ zavrčela jsem, „protože shodou okolností mám něco na práci. Takovou drobnost, co jsme si vzaly na hrb. Copak to je? Aha – svatba!“

„Je sexy,“ broukla uznale ségra s očima přilepenýma na monitor. „A jeho brácha taky.“

Otevřela článek z místních novin, jemuž vévodila fotka tří mužů oblečených v dokonale střížených oblecích šitých na míru. Jedním z nich byl Joe, ale o hodně mladší a štíhlejší než dnes. Od té doby musel nabrat dobrých patnáct kilo svařů. Podle popisku byli druzí dva pánové jeho bratr Jack a otec Churchill. Toho synové převyšovali o hlavu, ale podělili po něm husté tmavé vlasy, pronikavé oči a výraznou bradu.

Začetla jsem se do textu a zamračila se.

HOUSTON, Texas (AP). Po výbuchu soukromé lodi dva synové známého houstonského obchodníka Churchilla Travige přibližně čtyři hodiny šlapali vodu mezi troskami a čekali na záchranu. Po intenzivním pátrání je Pobřežní stráž objevila v zálivu poblíž Galvestonu. Joseph Travis byl leteckou záchrannou službou převezen do traumacentra v Garnerově nemocnici, kde ho okamžitě operovali. Podle tiskového mluvčího je sice v kritickém stavu, ale podařilo se ho stabilizovat. Ačkoliv podrobnosti o rozsahu zranění nejsou známy, zdroj blízký rodině potvrdil, že utrpěl vnitřní krvácení a...

Dívka s hnědýma očima

„Počkej!“ protestovala jsem, když Sofia klikla na další odkaz. „Nestačila jsem si to přečíst.“

„Myslela jsem, že tě to nezajímá,“ bránila se rozpustile. „Radši si přečti tohle.“ Podařilo se jí najít stránku nadepsanou „Deset nejžádanějších houstonských starých mládenců.“ Článek doprovázela momentka Joea, jak hraje s přáteli na pláži fotbal. Tělo měl štíhlé a svalnaté, ale zase ne moc. Hrud' pokrývaly černé chloupky, které se zužovaly do tmavé čárky mizící za páskem bermud. Řekla bych – nepopíratelná mužnost bez příkras.

„Měří sto osmdesát pět centimetrů,“ předčítala Sofia úda je uvedené v tabulce. „Je mu dvacet devět let. Vzdělání vysokoškolské. Lev. Fotograf.“

„Nuda.“ Mávla jsem rukou.

„Být fotograf je nuda?“

„Pro normálního kluka ne. Ale na chlapečka, který od mala vyrůstal jako v bavlnce a válel se v penězích, mohl dokázat víc.“

„No a co? Kouknu se, jestli má svoje webovky.“

„Sofie, přestaň vzdychat nad holčičím idolem a pojď něco dělat.“

„Jakým idolem?“ vložil se do našeho rozhovoru další hlas. Patřil mému asistentovi Stevenu Cavanaughovi. Je mu kolem pětadvaceti, má blond vlasy a modré oči, štíhlou postavu a sekne mu to.

Sofia odpověděla dřív, než jsem ji stačila zarazit. „Joem Travisem. Patří k té známé rodině. Avery se s ním před chvílí seznámila.“

Steven se na mě se zájmem podíval. „Loni o něm vyšel velký článek v CultureMap. Vyhrál cenu Key Art za nejlepší filmový plakát.“

„O jaký šlo film?“

„Byl to dokument o vojácích a jejich služebních psech.“ Když Steven spatřil, jak nechápavě se tváříme, usklíbl se. „Já zapomněl, že vy dvě se díváte jenom na telenovely. Joe Travis odjel s filmovým štábem do Afghánistánu jako reportér. Jednu z jeho fotek dali na plakát.“ Tupě jsem na něho civěla a on se na mě zazubil. „Měla bys častěji číst noviny, Avery. Občas se to hodí.“

„Na to mám tebe,“ odsekla jsem.

Bystré analytické myslí našeho Stevena nic neujde. Závídím mu jeho obdivuhodnou paměť. Pamatuje si takové podrobnosti, jako kam šel čí syn na vysokou, jak se jmenuje jejich pes a kdy mají kteří lidé narozeniny.

Je velmi talentovaný. Navrhuje interiéry, zabývá se grafikou a je kvalifikovaný zdravotnický záchranář. Přijaly jsme ho mezi sebe, hned co jsme agenturu otevřely. Stal se naší pravou rukou a já si neumím představit, co bychom si bez něho počaly.

„Pozval Avery na rande,“ informovala Sofia.

Steven se na mě chmurně podíval a vznesl zásadní otázku: „Co ty na to?“ Když jsem mlčela, obrátil se k Sofii. „Neříkej mi, že ho poslala do háje.“

„Poslala ho do háje,“ odpověděla moje sestra.

„Jak jinak?“ ucedil kysele. „Copak by naše Avery ztrácela čas s bohatým a úspěšným chlapíkem, jehož jméno jí otevře všechny dveře v Houstonu?“

„Přestaňte!“ okřikla jsem je. „Máme tu práci.“

„Napřed si s tebou chci promluvit.“ Steven pohlédl na Sofii. „Prokaž mi laskavost a běž se přesvědčit, jestli už začali prostírat stoly, ano?“

Dívka s hnědýma očima

„Laskavě mě nekomanduj!“

„Nekomanduju tě, ale slušně prosím.“

„Neznělo to tak.“

„Prosím,“ spustil přesladce. „Pěkně tě prosím, Sofie, zajdi do stanu s občerstvením a zkontroluj, jestli už prostírají.“

Sofia se na něho zaškaredila a odešla.

Zavrtěla jsem podrážděně hlavou. Sofia a Steven se věčně hašteří, urážejí se a neradi jeden druhému odpouštějí. K nikomu jinému se takhle nechovají.

Ale vždycky tomu tak nebylo. Když k nám Steven nastoupil, rychle se spřátelili. Je vzdělaný, vždycky bezvadně upravený a bleskově mu to pálí. Okamžitě jsme usoudily, že je gay. Trvalo tři měsíce, než jsme zjistily, že jsme vedle.

„Kdepak, jsem na holky,“ sdělil nám věčně.

„Ale... Chodils se mnou nakupovat oblečení,“ namítla Sofia.

„Protože jsi mě o to požádala.“

„Brala jsem tě s sebou i do kabinky,“ pokračovala sestra a bylo vidět, že v ní bublá vztek. „Zkoušela jsem si před tebou šaty a tys nikdy neřekl ani slovo!“

„Poděkoval jsem ti.“

„Tys mi měl především povědět, že nejsi gay!“

„Nejsem gay.“

„Teď už je pozdě!“ vyštěkla Sofia.

Od té doby si moje od přírody dobře naložená sestra, která věčně září jako sluníčko, udržuje od Stevena odstup a projevuje mu jen tu nejzákladnější slušnost. On jí oplácí stejnou mincí a jeho štiplavé poznámky nikdy neminou cíl. Jejich vzájemný konflikt se nevyhrotil jenom kvůli tomu, že je oba krotím. Jinak by dávno přerostl v otevřenou válku.

LISA KLEYPAS

Po Sofiině odchodu Steven zavřel dveře kanceláře. Opřel se o ně a založil si ruce na prsou. Prohlížel si mě s nečitelným výrazem ve tváři. „Fakticky?“ zeptal se nakonec. „Opravdu jsi tak nejistá?“

„Copak nesmím odmítnout, když mě někdo někam pozve?“

„Kdys naposledy řekla ano? Kdys s někým šla na kafe nebo na drink? Nebo mi aspoň pověz, kdys naposledy mluvila s nějakým chlapem a nebylo to pracovně?“

„Do toho ti nic není.“

„Máš pravdu. Jako tvému zaměstnanci mi do toho skutečně nic není. Ale momentálně s tebou mluvím jako kámoš. Jsi zdravá, atraktivní sedmadvacetiletá ženská, a pokud mi je známo, s nikým sis nevyrazila dobré tři roky. Myslím, že je načase vrátit se do hry. S tímhle klukem nebo s někým jiným. Už kvůli sobě.“

„Není můj typ.“

„Je bohatý, svobodný a je to Travis,“ podotkl sarkasticky Steven. „Líbí se všem.“

Koncem dne jsem se cítila, jako bych měla v nohách tisíc mil. Kmitala jsem mezi stanem, kde se bude konat hostina, a altánem, ve kterém si snoubenci řeknou ano, a hlavní budovou. Ačkoliv se zdálo, že všechno klape, dobře jsem věděla, jak zle se nevyplácí polevovat v ostražitosti. I u těch nejpečlivěji naplánovaných obřadů se na poslední chvíli vyskytnou nějaké problémy.

Sledovat členy realizačního týmu při práci stálo za to. Ho-

Dívka s hnědýma očima

tový koncert. Zvládli naprosto všechno, co bylo zapotřebí. Tank Mirecki, podsaditý řemeslník, si umí poradit s truhlářinou, elektronikou i jakýmkoliv druhem oprav. Ree-Ann Davisová, prudce elegantní blondýna s praxí v hotelovém managementu, dostala na starost nevěstu a družičku. Tmavovlasá praktikantka Val Yudinová, která si dopřává rok volna, než nastoupí na univerzitu, se věnovala rodině ženicha.

Abych zůstala v nepřetržitém spojení se Sofií a Stevenem, používala jsem sluchátko do ucha a připínací mikrofon. Zpočátku nám se Sofií připadalo hloupé používat vysílačky, ale Steven na tom trval s tím, že si musíme stanovit a dodržovat určitá pravidla. Jinak se zblázní, když mu budeme hučet do hlavy obě najednou. Brzy nám došlo, že měl pravdu, protože jinak bychom se neustále překřikovali.

Hodinu předtím, než jsme měli začít usazovat hosty, jsem zašla do stanu, kde se bude konat hostina. Podlaha byla vyrobená z tvrdého dřeva a vypadalo to tam jako v pohádce. Iluzi lesa vytvářela dvacítká šestimetrových javorů. Každý vážil půl tuny. Mezi listím poblikávaly světlušky vytvořené z bílých žároveček. Z ramen bronzových svícňů visely nebroušené přírodní křišťály. Mezi stoly vedly pěšinky z pravého mechu. Každý z hostů si jako pozornost odnese skleničku skotského medu, která už na něho čekala připravená na stole.

Venku se činila desetitunová klimatizační jednotka, která bez přestání vháněla dovnitř vzduch ochlazený na příjemných dvacet stupňů. Zhluboka jsem se nadechla a vychutnávala si vítaný chládek. Podívala jsem se do papírů, abych se přesvědčila, že jsme na něco nezapomněli. „Sofie?“ broukla jsem do mikrofonu. „Už dorazil ten dudák? Přepínám.“

„Je tady,“ potvrdila sestra. „Vzala jsem ho do hlavní bu-

dovy. Mezi kuchyní a komorou je dílna, kde si může nástroj naladit. Přepínám.“

„Končím. Stevене, potřebuju se převléknout. Můžeš to za mě na pět minut vzít? Přepínám.“

„Nemůžu, Avery. Máme tu problém s vypouštěním holubů. Přepínám.“

Zamračila jsem se. „Co se děje? Přepínám.“

„V dubovém háji poblíž altánu sedí jestřáb. Holubář tvrdí, že nemůže svoje miláčky vypustit v přítomnosti dravce. Přepínám.“

„Vyříd' mu, že za případné sežrané ptáky dostane extra příplatek. Přepínám.“

Do hovoru se vložila Sofia. „Avery, přece nemůžeme připustit, aby ten jestřáb sejmul svatební holubici z oblohy přímo před zraky hostů. Přepínám.“

„Nezapomínej, že jsme na ranči v jižním Texasu. Klidně se může stát, že púlka hostů vytasí kolty a začne střílet, jen co se ti ptáci vznesou do vzduchu.“

„Jestřábi jsou přísně chráněni,“ připomněl Steven. „Nesmějí se chytat, střílet, ani jim jinak škodit. Co navrhuješ? Přepínám.“

„Co tu potvoru vyplašit? To je taky protizákonné? Přepínám.“

„To by šlo. Přepínám.“

„Tak ať Tank něco vymyslí. Přepínám.“

„Avery, počkej!“ vypískla naléhavě Sofia. „Je u mě Val. Ženich se prý chystá zdrhnout od oltáře. Přepínám.“

„To má být vtip?“ vyhrkla jsem ohromeně. „Přepínám.“ Po celou dobu zasnub a plánování svatby se nezdálo, že by měl ženich, Charlie Amspacher, zaječí úmysly. Byl to vstřícný

Dívka s hnědýma očima

chlap. Občas jsem v některých případech pochybovala, jestli si snoubenci nakonec svůj záměr nerozmyslí, ale Charlie a Sloane vypadali, že se doopravdy milují.

„Fakt nekecám,“ bránila se Sofia. „Charlie právě oznámil Val, že chce svatbu zrušit. Přepínám.“

Třetí kapitola

Zrušit, rezonovalo mi v hlavě.

Milion dolarů v tahu.

Naše firma v ohrožení.

A Sloane Kendricková bude zničená.

Připadala jsem si předávkovaná adrenalinem. „*Svatba se odvolávat nebude,*“ prohlásila jsem vražedným tónem. „*Vyřídím to. Řekni Val, ať k Charliemu nikoho nepouští. Nikdo s ním nesmí mluvit, dokud tam nedorazím. Má karanténu, rozumíte? Přepínám.*“

„Rozumím. Přepínám.“

„Končím.“

Pospíchala jsem do domu pro hosty, kde se ženichova rodina připravovala na obřad. Musela jsem se držet, abych se nerozběhla. Sotva jsem vešla dovnitř, otřela jsem si zpocené obličej hrstí papírových kapesníků. Z obýváku ke mně doléhal smích, útržky vět a cinkání skleniček.

Přihnala se ke mně Val, oblečená ve stříbrošedém kostýmku. Vlasy spletené do tenkých copánků si stáhla do uzlu.

Dívka s hnědýma očima

Infarktové situace s ní obvykle ani nehnu, tváří v tvář katastrofě je naopak klidnější. Jenže když jsem se jí podívala do očí, všimla jsem si příznaků paniky. Led ve sklenici, kterou svírala v dlani, tiše chrastil. Ať už se se ženichem děje cokoliv, je to vážné.

„Avery,“ zašeptala. „Díkybohu, že jsi tady. Charlie se snaží vycouvat.“

„Tušíš proč?“

„Podle mě v tom má prsty jeho svědek.“

„Wyatt Vandale?“

„Hmm. Celé odpoledne trousí blbé poznámky. Třeba že manželství je past a Charlie se promění v obtloustlého fotříka. A že by se měl vážně zamyslet, jestli nedělá osudovou chybu. Nemohla jsem ho dostat pryč. Drží se Charlieho jako klíště.“

V duchu jsem si vynadala. Měla jsem s něčím takovým počítat. Charlieho nejlepší kámoš Wyatt je rozmazlený spratek, jemuž rodinné peníze pomáhají odložit dospělost na neurčito. Je nesnesitelně protivný a nepropásne jedinou příležitost pronést něco jízlivého na adresu žen. Sloane Wyattem pohrdá, ale svěřila se mi, že Charlie se s ním kamarádí od první třídy, proto ho toleruje. Kdykoliv si Charliemu postěžovala na Wyattovu zlomyslnost, snoubenec ho začal obhajovat. Tvrdil, že jeho kamarád má dobré srdce, jenom to na sobě nedává znát. Potíž tkví v tom, že tenhle chlap se chová tak, jaký ve skutečnosti je, a o žádnou přetvářku nejde.

Val mi podala sklenici s ledem a jakousi jantarovou tekutinou. „Ta je pro Charlieho. Vím – žádný alkohol pro ženicha –, ale věř mi, že je načase tohle pravidlo porušit.“

Vzala jsem si drink. „Dobrá, odnesu mu to. Čeká nás perná chvílka. Ať nás nikdo neruší.“

„A co Wyatt?“

„Zbavím se ho.“ Předala jsem jí svoji vysílačku. „Zůstaň ve spojení se Sofií a Stevenem.“

„Mám jim říct, že začneme později?“

„Začneme na minutu přesně,“ prohlásila jsem rozhodně. „Jinak bychom přišli o to nejlepší světlo a taky bychom nemohli vypustit holuby. Poletí zpátky do Clearlake, což potmě nezvládnou.“

Val přikývla. Nasadila si sluchátko a připnula mikrofon. Zdolala jsem schody, přistoupila k pootevřeným dveřím pokoje a zaklepala. „Charlie,“ spustila jsem tím nejklidnějším tónem, na který jsem se zmohla, „smím dál? Tady Avery.“

„Koukejme se, koho tu máme,“ zvolal Wyatt, sotva jsem překročila práh. Drahý smoking měl pomačkaný a chyběla mu kravata. Celý se napařoval, protože si byl jistý, že Sloane Kendrickové zkazil její velký den. „Co jsem ti povídal, Charlie? Teď tě začne přemlouvat.“ Vítězoslavně se na mě podíval. „Pozdě. Už je rozhodnutý.“

Pohlédla jsem na pobledlého ženicha, který seděl na pohovce a provinile se hrbil. Skoro jsem ho nepoznávala.

„Wyatte, potřebovala bych být s Charliem chvíli sama.“

„Může tu zůstat,“ zašeptal poraženecky Charlie. „Hlídá mi záda.“

Jasně, byla jsem v pokušení s ním souhlasit, dává pozor, aby ta dýka, co ti ji do nich vráží, měla pěknou rukojeť. Ale místo toho jsem prohlásila: „Charlie se potřebuje připravit na obřad.“

Wyatt se na mě zazubil. „Copak jste to neslyšela? Svatba se nekoná.“

Dívka s hnědýma očima

„Vy o tom nerozhodujete,“ připomněla jsem mu.

„Co se o to staráte?“ vyjel na mě. „Zaplaceno dostanete tak jako tak.“

„Záleží mi na Charliem a Sloane. A starám se o lidi, kteří tvrdě dřeli, aby pro ty dva připravili mimořádný zážitek.“

„Hele, já znám tohohle kluka od první třídy. Nepřipustím, abyste jím manipulovali jenom proto, že Sloane Kendricková usoudila, že je nejvyšší čas nasadit mu na krk chomout.“

Přešla jsem k Charliemu a podala mu drink. Vděčně si ho vzal.

Vytáhla jsem mobil. „Wyatte,“ pronesla jsem věcně při prohlížení svých kontaktů, „na vašem názoru nezáleží. Tahle svatba se vás netýká. Odejděte, prosím.“

Vyprskl smíchy. „Jak mě k tomu chcete přinutit?“

Našla jsem číslo Raye Kendricka a zvolila ho. Bývalý jezdec rodea byl zvyklý nedbat na zlomená žebra a pohmožděny. Dobrovolně nasedal na rozdrážděné, devět set kilogramů těžké zvíře, a oddával se jízdě, která se rovnala opakovaným úderům baseballovou pálkou mezi nohy.

„Kendrick,“ ohlásil se.

„Tady Avery. Jsem hned vedle vás s Charliem. Máme problém s Wyattem.“

Ray, kterému se zjevně nelíbilo, jak se kámoš jeho budoucího zetě choval při zkušební večeři, se zeptal: „Takže ten mrňavý hajzlík dělá potíže?“

„Přesně tak,“ přisvědčila jsem. „Napadlo mě, že byste mu mohl vysvětlit, jak se má chovat.“

„Nemusíte mě dvakrát pobízet, zlato,“ odpověděl Ray s neskrývaným nadšením. Jak jsem předpokládala, byl víc než rád,

že má na práci něco jiného, než někde nečinně postávat navlečený v obleku. „Hned jsem u vás a promluví s ním.“

„Díky, Rayi.“

Sotva padlo tohle jméno a ukončila jsem hovor, Charlie vytřeštil zrak. „A dopr... Vy jste volala Sloaninému fotříkovi?“

Mrazivě jsem se podívala Wyattovým směrem. „Na vašem místě bych se ztratila,“ doporučila jsem mu. „Nebo vás budeme za pár minut dávat dohromady podle fotky.“

„Mrcho!“ Vrhla na mě nenávistný pohled a vypadl.

Zamkla jsem za ním dveře a otočila se k Charliemu, který do sebe hodil drink.

Nedokázal se na mě podívat. „Wyatt jenom nechce, abych udělal nějakou blbost.“

„Proto sabotuje vaši svatbu?“ Posunula jsem křeslo tak, abych viděla Charliemu do tváře, a naopak jsem se přinutila nedívat na hodinky a nemyslet na to, že se nutně potřebuju převléknout. „Charlie, sleduji vás a Sloane od začátku zasnub. Věřím, že ji milujete. Ale pravdou je, že kdyby bylo všechno v naprostém pořádku, mohl by si Wyatt říkat, co by chtěl, a na vašem rozhodnutí by se nic nezměnilo. Tak to vyklopte. V čem je problém?“

Přinutil se ke mně zvednout oči a bezmocně rozhodil rukama. „Když si pomyslím, kolik lidí se dneska rozvádí, napadá mě, že je blbost se vůbec brát. Šance jsou padesát na padesát. Který kluk se zdravým rozumem by si na něco takového vsadil?“

„Šance, o kterých mluvíte, platí všeobecně,“ upozornila jsem ho. „Ne pro vás dva.“ Všimla jsem si, že úplně nechápe, kam tím mířím, proto jsem pokračovala: „Lidé se berou

Dívka s hnědýma očima

z mnoha špatných důvodů: z čirého poblouznění, ze strachu ze samoty, kvůli neplánovanému těhotenství. Platí něco z toho pro vás a Sloane?“

„Ne.“

„Potom tyhle případy rovnou vyškrtněte a vaše statistika hned vypadá mnohem líp.“

Charlie si promnul čelo. „Řeknu Sloane, že potřebuju víc času, abych si mohl být jistý.“

„Víc času?“ opakovala jsem omámeně. „Za pětadvacet minut se ženíte.“

„Nechci svatbu zrušit. Jenom ji odložit.“

Užasle jsem na něho zírala. „Odložení nepřichází v úvahu, Charlie. Sloane tuhle svatbu plánovala a těšila se na ni řadu měsíců, a její rodina za ni utratila majlant. Když ji na poslední chvíli odvoláte, druhou šanci už nedostanete.“

„Mluvíme o zbytku mého života,“ odsekl podrážděně. „Nechci udělat chybu.“

„Bůh mi pomáhej!“ vyštěkla jsem. „Vy si myslíte, že Sloane ani na chvíli nezapochovala? Tím, že si vás bere, dává najevo, že vám věří. Vždyť i pro ni je to riziko! A je ochotná ho podstoupit, protože vás miluje. Bude na vás čekat před oltářem. Vážně ji chcete ponížít před všemi, které znáte? Budou se jí na setkání vysmívat. Umíte si představit, co by to s ní udělalo?“

„Nemáte ponětí, jaké to je. Vždyť jste nikdy nebyla vdaná!“ Když viděl, jak se tvářím, rozpačitě dodal: „Nebo byla?“

Vztek mě okamžitě přešel. Plánování a koordinování svatby je dlouhý a náročný proces. Zejména v takovémhle měřítku. Snadno se zapomene, kolik hrůzy může nahnat dvěma lidem, kteří jsou ve středu všeho dění a dávají se všanc.

Sundala jsem si brýle a vyčistila je kapesníkem, který jsem vytáhla z kabelky. „Ne, nebyla,“ přiznala jsem. „Dostala jsem košem před oltářem. Z toho důvodu jsem nejspíš ta nejhorší možná osoba, se kterou byste měl právě teď mluvit.“

„A sakra,“ zadrmolil. „Omlouvám se, Avery.“

Nasadila jsem si brýle a zmačkala kapesník v hrsti.

Charlie čelí rozhodnutí, které změní jeho život, a tváří se jako jehně jdoucí na porážku. Musím ho přimět, aby si uvědomil následky toho, co dělá. Ne kvůli němu, ale kvůli Sloane.

Vrhla jsem toužebný pohled na prázdnou sklenku v jeho ruce. Kéž bych se taky mohla napít. „Odvolat svatbu není stejné jako zrušit večírek, Charlie. Všechno se tím změní. Sloane to ublíží v tolika ohledech, které by vás ani nenapadly.“

Zbystřil a nakrčil čelo. „Chápu, že bude zklamáná, ale...“

„Zklamání je to poslední, co ji bude trápit,“ skočila jsem mu do řeči. „A i kdyby vás po tomhle dál milovala, přestane vám věřit. Proč by měla, když jste porušil slovo?“

„Zatím jsem jí nic neslibil,“ ohradil se.

„Požádal jste ji o ruku,“ připomněla jsem mu. „Což znamená, že jste slíbil čekat před oltářem, až bude kráčet uličkou.“

Zavládlo nepříjemné ticho a já si uvědomila, že mi nezbývá, než Charliemu Amspacherovi vyprávět o nejhorším dnu mého života. Tahle rána se nikdy úplně nezahojila a zrovna se mi nechtělo ji otvírat kvůli mladému muži, kterého skoro neznám. Jenže mě nenapadl lepší způsob, jak mu vzniklou situaci objasnit.

„Před třemi a půl roky jsem se měla vdávat,“ spustila jsem. „Tehdy jsem žila v New Yorku a pracovala v salonu, kde se šily svatební šaty. Můj snoubenec, Brian, obchodoval

Dívka s hnědýma očima

s akciemi na Wall Street. Dva roky jsme spolu chodili a další dva bydleli. V určitém bodě jsme začali mluvit o manželství. Představovala jsem si, že budu mít malou, zato krásnou svatbu. Dokonce jsem vyhledala svého nezdárného otce a dopravila ho do New Yorku, aby mě odvedl k oltáři. Všechno se zdálo perfektní. Ale to ráno, kdy jsme se měli brát, Brian odešel z bytu dřív, než jsem se probudila, a později mi zavolal, že už dál nemůže. Prý udělal chybu. Domníval se, že mě miluje, ale není to pravda. Dokonce má dojem, že mě nikdy neměl doopravdy rád.“

„To je síla,“ přiznal tiše Charlie.

„Lidé se mýlí, když říkají, že čas zhojí všechny rány. Vždycky to neplatí. Dodnes mám zlomené srdce. Naučila jsem se s tím žít. Ale už nikdy nebudu věřit nikomu, kdo tvrdí, že mě miluje.“ Zarazila jsem se. Chvíli trvalo, než jsem se přiměla s odzbrojující upřímností říct: „Tolik se bojím, že zase dostanu kopačky, že odcházím ze vztahu jako první. Všechny potenciální známosti jsem si zkazila tím, že jsem radši sama, než opuštěná. Vadí mi to, ale jsem už holt taková.“

Charlie se na mě se zájmem díval a tvářil se laskavě. Opět jsem ho poznávala. „Udivuje mě, že jste zůstala ve svatebním byznysu.“

„Uvažovala jsem o změně povolání,“ přiznala jsem, „ale hluboko v duši téhle pohádce stále věřím. Mně se láska vyhýbá, ale proč by se nemohla týkat ostatních?“

„Třeba mě a Sloane?“ zeptal se vážně.

„Přesně tak. Proč ne?“

Pohrával si s prázdnou sklenkou. „Když mi bylo osm, naši se rozvedli,“ přiznal na oplátku. „Ale nikdy nepřestali mě a bráchu používat jako zbraň namířenou proti tomu druhé-

mu. Lhali, vráželi si kudly do zad, hádali se, pokazili každou dovolenou a narozeniny. Proto moje máma a nevlastní otec nejsou na seznamu hostů. Víím, že kdyby tu byli, jenom by prudili. Jak mám mít dobré manželství, když jsem v takovém nevyrůstal?“ Podíval se na mě. „Jasně že si nepředstavuju život jako v pohádce, jenom si potřebuju být jistý, že se moje manželství jednoho dne nepromění v noční můru.“

„To vám slíbit nemůžu,“ usadila jsem ho. „Manželství je svazek bez záruky. Bude fungovat jenom tak dlouho, jak o to budete vy a Sloane stát. Jak dlouho budete ochotní dodržovat manželský slib.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Jestli tomu dobře rozumím, Charlie, tak... jste nedostal strach, protože Sloane nemilujete. Je tomu přesně naopak. Bojíte se, aby vaše láska v manželství nevyprchala. Je to tak?“

Jeho výraz se změnil. „Jo,“ přikývl užasle. „A teď si připadám jako idiot.“

„Mně spíš připadáte trochu zmatený,“ přiznala jsem mírně. „Dovolte mi se na něco zeptat. Dala vám Sloane někdy nějaký důvod k pochybnostem? Je na vašem vztahu něco, co vám vadí?“

„Kdepak. Sloane je báječná. Hodná, chytrá... Jsem ten nejšťastnější chlap na světě.“

Mlčela jsem a nechala ho, ať si svoje vlastní slova přebere.

„Nejšťastnější chlap na světě,“ opakoval pomalu. „Ty bláho... Málem jsem posral to nejlepší, co mě v životě potkalo. Jakýpak strach? Na mizerný manželství svých rodičů se můžu vykašlat. Jdu do toho.“

„Takže pokračujeme?“ zeptala jsem se opatrně.

„Jasně.“

„Určitě?“

Dívka s hnědýma očima

„Na to vezte jed.“ Neuhýbal pohledem. „Díky, že jste mi řekla, čím jste si prošla. Chápu, že pro vás není lehké o tom mluvit.“

„Jestli to pomohlo, tak jsem ráda.“ Zvedli jsme se a já zjistila, že se mi třesou nohy.

Charlie se na mě podíval a nepatrně se ušklíbl. „Necháme si to pro sebe, co říkáte?“

„V tomhle jsem stejná jako právník nebo doktor,“ ujistila jsem ho. „Všechny rozhovory jsou důvěrné.“

Přikývl a vydechl úlevou.

„Musím běžet. Ale radila bych vám, abyste se držel dál od Wyatta a těch jeho hloupostí. Je to sice váš přítel, ale upřímně řečeno horšího svědka jsem nikdy neviděla.“

Charlie se rozpačitě ušklíbl. „O tom se s vámi přít nebudu.“

Cestou ke dveřím mi došlo, že zavázat se k tomu, čeho se člověk nejvíc obává, chce odvalu. Já tuhle kuráž nikdy ne seberu. Žádný muž nedostane šanci podrazit mě jako Brian. Sloane málem dopadla stejně. Spolu s pocitem úlevy se dostavilo vyčerpání. Zvedla jsem kabelku.

„Brzy naschle,“ volal za mnou Charlie, když jsem odcházela.

Nejspíš bych se měla cítit jako pokrytec. Právě jsem někoho nahnala do chomoutu, přestože sama mám v úmyslu zůstat svobodná. Ale instinkt mi napovídal, že Charlie a Sloane spolu budou šťastní, anebo přinejmenším mají tutéž šanci jako všichni ostatní.

Val na mě čekala u vchodových dveří. „Tak co?“ zeptala se dychtivě.

„Plnou parou vpřed,“ odpověděla jsem.

„Díkybohu.“ Vrátila mi vysílačku. „Napadlo mě, že máš všechno pod kontrolou. Wyatt se odtud plížil se staženým ocasem. Ray Kendrick ho odchytil na schodech, popadl za krk a doslova jím zatřásl jako pes krysou.“

„A?“

„Někam ho odtáhl a od té doby jsme ani jednoho z nich neviděli.“

„Jak to vypadá s vypouštěním holubů?“

„Tank požádal Stevena, aby mu pomohl najít nějakou hadici a zapalovač na gril. Mě pověřil, abych narychlo splášila lak na vlasy.“ Odmlčela se. „A Ree-Ann poslal pro tenisáky.“

„Pro tenisáky Co má za...?“

Přerušil mě pronikavý hvizd, po němž následovala rána jako z děla. Obě jsme nadskočily leknutím a vytřeštěně se na sebe podívaly. Při další ráně si Val zakryla uši. „Bum... bum...“ ozývalo se z dálky spolu s mužným křikem a hulákáním.

„Stevene,“ zasyčela jsem naléhavě do mikrofonu. „Co se děje? Přepínám.“

„Tank vzkazuje, že jestřáb odlétl. Přepínám.“

„Ale co měla být ta kanonáda a ten řev? Přepínám.“

Ve Stevenově hlase zaznělo pobavení. „Tank sestrojil vrhač granátů a vyrobil výbušné tenisáky. Vysypal z několika patron střelný prach a... Zbytek ti povím později. Začínáme usazovat hosty. Přepínám.“

„Usazovat hosty?“ opakovala jsem a pohlédla na svoje zaprášené a propocené oblečení. „Už?“

Val mě prakticky vystrkala ven. „Musíš se převléknout. Běž přímo do hlavní budovy. Nezastavuj se a s nikým nemluv!“

Poslušně jsem se rozběhla a vešla do domu přes kuchyň, kde se pilně otáčeli zaměstnanci cateringové služby. Když

Dívka s hnědýma očima

jsem míjela dílnu, která byla hned vedle, zaslechla jsem podivné zakvílení, které přešlo v jakési zasténání. Uviděla jsem Sofii, jak stojí u dlouhého ponku s postarším mužem oblečeným do kiltu. Oba civěli na kostkovanou tašku, z níž čouhaly černé píšťaly.

Sofia, oblečená v růžových šatech s upnutým živůtkem a rozevlátou sukni, se na mě zděšeně podívala. „Ty ses ještě nepřevlékla?“

„Co se děje?“ Větrila jsem potíže.

„Dudy jsou rozbité,“ hlásila mi sestra. „Ale buď bez obav. Vezmu pár hudebníků z orchestru a ti zahrají svatební pochod.“

„Jak to, že jsou rozbité?“ nechápala jsem.

„Mám děravej měch,“ mračil se dudák. „Zálohu vám vrátím, jak jsme se dohodli ve smlouvě.“

Divoce jsem zavrtěla hlavou. Sloanina matka Judy si z celého srdce přála, aby svatební procesí doprovázely dudy. Bude strašně zklamaná. „Nechci vrátit peníze, chci dudy. Kde máte náhradní?“

„Náhradní nemám. Ani dva tácy na nové.“

Namířila jsem roztřesený prst na hromádku na stole. „Tak je spravte.“

„Nemám na to čas ani materiál. Povolil šev vnitřního měchu. Musí se to zalepit páskou citlivou na teplo a zahřát infračerveným světlem... *Paní, co to děláte?*“

Přistoupila jsem ke stolu, popadla měch a našla rozlepený šev. Dudy zapištěly jako rozpárané zvíře. Zasažtrala jsem v kabelce, vyhrabala stříbrnou lepicí pásku a hodila ji Sofii. Chytila ji ve vzduchu. „Slep to!“ přikázala jsem jí podrážděně. Nedbala jsem na dudákovy protesty a spěchala do komo-

ry, kam jsem si na skříň pověsila černou halenku a dlouhou sukni. Blůza sklouzla z ramínka a dopadla na špinavou podlahu. Zvedla jsem ji a ke své hrůze zjistila, že má na předním díle nějaké mastné skvrny.

Zaklela jsem a zapátrala v tašce po antibakteriálních ubrouscích a čistícím peru na látky. Pokusila jsem se skvrny odstranit, ale čím déle jsem na nich pracovala, tím vypadaly hůř.

„Potřebuješ pomoc?“ zaslechla jsem Sofii.

„Pojď sem,“ vyzvala jsem ji hlasem plným zoufalství.

Vyhověla mi a užasle pohlédla na to, co provádím. „Tak tohle je zlé,“ konstatovala.

„Sukně je v pohodě,“ hlásila jsem. „Holt si k ní vezmu tohle tričko.“

„To nejde,“ oponovala. „Lítáš v něm celý den. Je špinavé a propocené.“

„Co tedy navrhuješ?“ vyštěkla jsem.

„Vezmi si můj top. Pořád vypadá dobře. Skoro celý den jsem tady v domě a klimatizace funguje výborně.“

„Bude mi malý,“ bránila jsem se.

„Nebude. Jsme skoro stejně velké a je zavínovací. *Dělej, Avery.*“

Se zaklením jsem se zbavila zaprášených kalhot a trička a otřela se hrstí antibakteriálních ubrousků. Se Sofiinou pomocí jsem se nasoukala do černé sukně a vypůjčené blůzy barvy slonoviny s tříčtvrtečními rukávy. Jelikož moje proporce jsou o něco výraznější než její, výstřih do věčka, který na ní působil relativně cudně, měl v mém případě co ukazovat.

„Jsou mi vidět prsa,“ zaúpěla jsem dotčeně a snažila se stáhnout jeho cípy blíž k sobě.

Dívka s hnědýma očima

„Ano, a vypadáš o deset kilo lehčí.“ Kvapně mi vytáhla sponky z vlasů.

„Hej, přestaň!“

„Jsi celá rozcuchaná a nemáme čas to přečesat. Prostě si nech vlasy rozpuštěné.“

„Vypadám, jako bych objímala Van de Graaffův generátor.“ Snažila jsem se uhladit divokou záplavu svých kudrn. „A ta halenka mě škrtí. Jsem v ní moc narvaná.“

„Jenom nejsi zvyklá nosit upnuté věci. Vypadáš skvěle.“

Vrhla jsem na ni zmučený pohled a zvedla svou vysílačku. „Mluvila se Stevenem?“

„Ano. Všechno je pod kontrolou. Uvaděči usazují hosty, holubář a jeho ptáci jsou připravení. Sloane a družičky čekají na znamení. Běž! Až mi dáš pokyn, přivedu dudáka.“

Nějakým zázrakem obřad začal včas. Svatba probíhala lépe, než jsme si se Sofií představovaly. Sloupy altánu zdobila aranžmá z bodláků, růží a polního kvítí. Ozvalo se pronikavé, ale důstojné zakvilení dud a nevěsta se svým doprovodem mohla vykročit.

Sloane se vznášela uličkou posypanou květinami a v bílých krajkových šatech vypadala jako princezna. Charlie se na ni zamilovaně díval a zdál se šťastný jako blecha. Nikdo nepochyboval o tom, že ji zbožňuje.

Zato pochybuju, že si někdo všiml, jak podrážděně se tvářil jeho svědek.

Sotva si ti dva vyměnili svatební slib, do vzduchu se vzneslo hejno bílých holubic a zakroužilo na růžovém nebi. Kouzlo okamžiku zafungovalo tak mocně, že přítomní sbořově zalapali po dechu.

„Halejujá,“ špitla Sofia do sluchátka a já se ušklíbla.

O hodně později, zatímco hosté za zvuku orchestru tančili v obřím stanu, jsem stála nenápadně stranou a prostřednictvím vysílačky tiše hovořila se Stevenem. „Vidím potenciální odnášku,“ hlásila jsem. „Přepínám.“ Sem tam jsme museli diskrétně odstranit svatebčany, kteří přebrali. Nejlepší způsob, jak předejít problémům, spočíval v časném odchytu.

„Vidím,“ odpověděl Steven. „Pověřím Ree-Ann, aby se toho ujala. Přepínám.“

UVĚDOMILA jsem si, že se ke mně blíží nějaká žena. Vstřícně jsem se k ní otočila a automaticky nasadila úsměv. Byla štíhlá jako chrt a živůtek jejích drahých šatů zdobily perličky. Dokonale strížené blond mikádo prosvětlovaly tenké platinové pramínky.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Vy jste ta, co zorganizovala tuhle svatbu?“

„Ano, spolu s mou sestrou. Avery Crosslinová.“

Usrkla ze sklenky šampaňského. Její ruku zdobil smaragd velikosti ptačího vejce. Všimla si, že se na něj dívám, a poznamenala. „Manžel mi ho dal k pětačtyřicátinám. Karát za každý rok.“

„Pozoruhodné.“

„Říká se, že smaragdy člověku propůjčují schopnost předvídat budoucnost.“

„Funguje to?“

„Povězme, že se obvykle stane to, co si já přeju.“ Znovu se delikátně napila. „Líbí se mi tady,“ zamumlala a rozhlížela se kolem sebe. „Noblesní, ale ne přehnaně okázalé. S fantazií. Většina svateb, na kterých jsem letos byla, vypadala tuctově.“ Odmlčela se. Už jsem od hostů slyšela, že tak originální obřad a prostředí dlouho neviděli. „Ale je pouze druhá nejlepší.“

Dívka s hnědýma očima

„Která je ta první?“ nevydržela jsem.

„Ta, kterou vystrojíte mé dceři Bethany. Bude to svatba desetiletí. Zúčastní se jí guvernér a expremiér.“ Zvlnila rty do nepatrného kočičího úsměvu. „Jsem Hollis Warnerová a vy jste právě udělala terno.“

Čtvrtá kapitola

Sotva se Hollis Warnerová odploužila, ozval se ze sluchátka Stevenův hlas.

„Její manžel je David Warner. Zdědil několik restaurací a předělal je na kasina. Ti lidi jsou nechutně bohatí i na houstonské poměry. Přepínám.“

„Jsou...“

„Později. Máš společnost. Přepínám.“

Zamrkala jsem, otočila se a uviděla Joea Travise. Srdce se mi rozbušilo. V klasickém smokingu, který nosil s neuvěřitelnou lehkostí, mu to moc slušelo. Naškrobený bílý límec ostře kontrastoval s opálenou pokožkou.

Usmál se na mě. „Líbí se mi, když máte rozpuštěné vlasy.“

Mimoděk jsem zvedla ruku, abych si je uhladila. „Jsou moc kudrnaté.“

„Prokristapána,“ slyšela jsem ve sluchátku Stevenův kyselý hlas, „když ti chlap skládá komplimenty, tak se s ním nehádej. Přepínám.“

„Mohla byste si udělat na pár minut přestávku?“ zeptal se mě.

Dívka s hnědýma očima

„To nejspíš nepůjde...“ spustila jsem a okamžitě se ve sluchátku ozvali Steven i Sofia. Mluvili oba najednou.

„Ale půjde!“

„Řekni ano!“

Podrážděně jsem si vyškubla sluchátko z ucha a vypnula mikrofon. „Během hostiny si volno neberu,“ oznámila jsem Joeovi. „Musím dohlížet na hladký průběh a včas řešit možné problémy.“

„Já jeden mám,“ navázal pohotově. „Schází mi partnerka k tanci.“

„Je tady půl tuctu družiček, které si s vámi moc rády zatančují,“ připomněla jsem mu. „Najednou i každá zvlášť.“

„Žádná z nich není zrzavá.“

„To je váš požadavek?“

„Řekněme preference.“ Joe mě vzal za ruku. „Jdeme. Však se bez vás pár minut obejdou.“

Cítila jsem, jak rudnu, a zaváhala jsem. „Moje taška...“ Podívala jsem se na svoji obří kabelu zaklíněnou pod židlí. „Nemůžu ji tady jenom tak nechat.“

„Já ji pohlídám,“ zacvrlikala vedle mě Sofia, která se zhmotnila bůhví odkud. „Dobře se bav.“

„Joe Travis,“ představila jsem je, „moje sestra Sofia. Není zadaná. Co kdybyste...“

„Odvedte si ji,“ broukla ségra a jeden na druhého se zakřenili.

Nedbala na můj vražedný pohled a cosi zamumlala do sluchátka.

Joe mě popadl za ruku a vlekl mě kolem stolů a stromů v obřích květináčích, dokud jsme nestanuli před parketem na opačné straně stanu. Tam mávl na číšníka, který držel podnos se šampaňským.

„Očekává se ode mě, že budu zábavu řídit,“ připomněla jsem mu. „Musím zůstat ve střehu pro případ, že by se něco zvrtilo. Někoho může sklátit infarkt. Nebo stan chytí od svíček...“

Joe vzal z podnosu dvě skleničky a jednu mi podal. „Dokonce i generál Patton sem tam odpočíval,“ prohlásil. „Klídek, Avery.“

„Jak je libo.“ Držela jsem křišťálovou flétnu za nožičku a sledovala, jak se v ní mihotají bublinky.

„Na vaše krásné hnědé oči.“ Zvedl číši.

Byla jsem rudá až za ušima. „Díky.“ Přitukli jsme si a napili se. Šampaňské bylo suché a lahodné, studené bublinky příjemně praskaly na jazyku.

Ve výhledu na taneční parket mi bránily nástroje orchestru, konferenciér a ozdobné stromy. Přesto se mi zdálo, že jsem v neustále se přelévajícím davu zahlédla zářivé mikádo Hollis Warnerové.

„Neznáte náhodou Hollis Warnerovou?“ odvážila jsem se zeptat.

Joe přikývl. „Je to rodinná přítelkyně. Loni jsem fotil její dům do magazínu o bydlení. Proč?“

„Právě jsem se s ní seznámila. Má zájem, abych připravila svatbu její dceři.“

Ostražitě na mě pohlédl. „S kým je Bethany zasnoubená?“

„Nemám ponětí.“

„Bethany chodila s mým bratrancem Ryanem. Ale když jsem s ním naposled mluvil, chtěl se s ní rozejít.“

„Třeba zjistil, že ji má radši, než si myslel.“

„Pochybuju. Aspoň podle toho, co říkal.“

Dívka s hnědýma očima

„Kdybych chtěla Hollis získat jako klientku, co byste mi poradil?“

„Noste na krku česnek.“ Zazubil se tomu, jak se tvářím.

„Ale když s ní budete správně zacházet, začne vám zobat z ruky. Za to, co utratí za veselku své holčičky, by se nejspíš dal koupit Ekvádor.“ Pohlédl na mou prázdnou číši. „Dáte si ještě?“

„Ne, děkuji.“

Dopil a obě skleničky postavil na odkládací podnos.

„Proč nefotíte svatby?“ zeptala jsem se ho, když se vrátil.

„Protože z hlediska náročnosti je to pro fotografa ta nejtěžší práce, možná s výjimkou focení ve válečné zóně.“ Kysele se ušklíbl. „Když jsem začínal, získal jsem místo v místním čtvrtletníku ‚Moderní dobytkař‘. Věřte, že přemluvit zlomyslného býka, aby vám správně zapózoval, není nejlehčí, ale pořád radši fotím dobytek než svatby.“

Rozesmála jsem se. „Kdy jste začal fotit?“

„Bylo mi deset. Máma mě každou sobotu odvezla na fotokroužek a tátovi tvrdila, že trénuju fotbal.“

„Fotografování neschvaloval?“

Joe zavrtěl hlavou. „Měl přesnou představu o tom, jak by jeho synové měli trávit volný čas. Fotbal, Spolek zemědělské mládeže, práce venku – to nám schvaloval. Ale umění nebo třeba hudbu nebral. Navíc považoval fotografování za koníčka, ale rozhodně ne za povolání pro chlapy.“

„Ale vy jste mu dokázal, že se mýlí.“

Smutně se usmál. „Chvíli to trvalo a dokonce jsme spolu několik let nemluvili.“ Odmlčel se. „Jenže pak jsme byli nuceni strávit spolu několik měsíců. Tehdy jsme se usmířili.“

„Bylo to po...“ Zaváhala jsem.

Naklonil se ke mně blíž. „Klidně pokračujte.“

„Bylo to po té nehodě?“ Tázavě se na mě podíval a já se nervózně ošila. „Sestra si vás vygooglovala na internetu.“

„Ano, tehdy. Když mě propustili z nemocnice, potřeboval jsem se někde doléčit. Táta bydlel v River Oaks sám, takže jsem se k němu nastěhoval.“

„Je pro vás těžké o té nehodě mluvit?“

„Vůbec ne.“

„Smím se zeptat, jak se to stalo?“

„Rybařili jsme s Jackem v zálivu. Na zpáteční cestě se mi podařilo ulovit pořádného macka. Zatímco se ho brácha pokoušel vytáhnout, nastartoval jsem motor. Dál si pomatuju jenom to, že jsem byl ve vodě a všude kolem mě plavaly hořící trosky.“

„Panebože. Co se stalo?“

„Došlo k technické závadě a vybuchly nahromaděné výfukové plyny.“

„To je příšerné,“ vydechla jsem. „Je mi to líto.“

„Mně taky. Ta ryba, co jsem ji chytil, měla dobře půl druhého metru.“ Odmlčel se a já se usmála.

„Jaká zranění...“ Radši jsem přestala vyzvídat. „Nechte to být. Nic mi do toho není.“

„Měl jsem protrženou plíci. Tlaková vlna mi pohmoždila hrudník. Nějakou dobu jsem do sebe nedostal ani tolik vzduchu, abych dokázal nafouknout balonek.“

„Ale teď už kypíte zdravím,“ poznamenala jsem.

„Přímo jím přetékám.“ Zazubil se. „Takže když vy teď pro změnu

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!